

Anni

Anni

Bambara Village

2008

1.	Saappaanheittoa viidakossa	3
2.	Suomalainen valmennusmetodi	5
3.	Jumapili Heittäjät.....	8
4.	Rokkitähtiä ja saappaanheittäjiä	10
5.	Kuuma salaisuus.....	12
6.	Kuusi tärkeää sanaa	15
7.	Bambara Green Peace	18
8.	Saunailta	22

1. Saappaanheittoa viidakossa

Nimeni on Anni. Olen 12-vuotias. Asun Owambossa. Kotikyläni on keskellä viidakkoa. Siellä on jalkapallokenttä ja kirkko ja kauppa ja paljon savimajoja. Asun savimajassa.

Kylässämme asuu bambaroita ja suomalaisia. Bambarat ovat ruskeita ja suomalaiset ovat valkoisia. Olen bambara ja minulla on suuret ruskeat silmät ja pitkät saporot ja pienet rinnat. Opettajani nimi on Anni Rutkone. Hänellä on siniset silmät, keltainen tukka ja isot rinnat. Hän on suomalainen. Hänen miehensä nimi on Armas Rutkone. Hänellä on jalkapallolätsä ja isot, mustat kumisaappaat. Hän on meidän papimme.

Koulussa meillä on netti. Harrastan uneksimista ja netissä surffailua. Sillä tavoin olen oppinut englanninkielen. Yksi parhaista sivustoista on Saappaanheittäjien talo. Kunpa siellä olisi enemmän videoita naisheittäjistä. He ovat suosikkejani. Heillä kaikilla on hienot nimet. Olen päättänyt, että kun saan tyttären, hänen nimekseen tulee Koskelo. Se on upea nimi, eikö olekin?

Pappi Rutkone on kylämme jalkapallovalmentaja. En pidä hänestä, koska hän huutaa. Mutta rakastan jotakin sellaista, mitä hänellä on. Ja hän tietää sen.

Yhtenä päivänä sanoin papille: Anna mulle saapas!

Pappi sano mulle: Mitä sää meinaat tehdä mun saappaallani?

Mää sanoin sille: Mää heitän sitä. Musta tulee saappaanheittäjä.

Se sano mulle: Emmää sulle saapastani anna.

Mää sanoin sille: Mikset anna? Mää tartten saappaan!

Se sano mulle: Älä höpötä. Ei kukkaan saapasta heitä. Vaan hullut heittää. Miksessää pelaa jalkapalloo.

Mää sanoin sille: Mää vihhaan jalkapalloo. Mää tartten saappaan.

Se sano mulle: Suu kii. Mää ostan sulle jalkapallotossut joululahjaks.

Mää sanoin sille: Mää en tahro jalkapallotossuja. Mää tahron joululahjaks saappaan.

Se sano: Ei kristitty saapasta heitä. Vaan mettämaalaiset villi-ihmiset heittää. Kristitityt pelaa jalkapalloo.

Mää rupesin porraamaan.

Mutta en antanut periksi. Illalla kun aurinko laski, livahdin ulos. Tiesin, että hän piti saappaitaan terassilla. Ajattelin lainata toisen niistä ja sitten palauttaa sen. Olen vasuri. Siksi otin oikeanpuoleisen saappaan. Oli pimeää. Hiivin varpaisillani terassilta jalkapallokentälle.

Olin innoissani ja sydämeni hakkasi. En nähnyt mitään pimeässä, kun aloin juosta saapas kädessä. Mietin, minkälainen mahtaisi olla piliote. Ei sillä väliä! Pyörähdin kolme kertaa ja... viuuuh!

Se oli mahtavin hetki elämässäni. Kiljaisin:

Jumapili! Tafadhali nataka bia pombe baridi!

Yhtäkkiä huomasin, että jotain meni pieleen. Kuulin pehmeän tömähdyksen ilmasta hyvin korkealta. Tiesin: saapas istuu mungle-bungle –puun oksalla.

Mietin ankarasti mutta en keksinyt mitä tehdä. Saapas pysyi puussa. Niin vain kävi. Hiivin nolona kotiin.

Seuraavana aamuna heräsin hirmuiseen huutoon, joka kuului papin terassilta. "Missä kristuksen hevonkuudessa on minun toinen saappaani!"

Hänen vaimonsa sanoi: "Muista, että olet pappi. Älä kiroile ulkona, kyläläiset voivat kuulla."

Illalla tapahtui jotakin hämmästyttävää. Pappi Rutkone oli harjoittelemassa jalkapallojoukkueensa kanssa. Tiesin, että lempiapinani Zuri oli piilossa mungle-bungle-puussa. Zuri löysi kadonneen saappaan jostakin. Se leikki sillä ja heitti sen ylös ilmaan. Ja se putosi suoraan papin päähän.

Pappi jäykistyi. Hän tuijotti saapasta. Sitten hänen katseensa kiersi ympäri kentän mutta hän ei nähnyt ketään, joka olisi voinut heittää saappaan hänen päähänsä. Hän karjaisi pelaajille ravistaen kädessään saapasta: "Kuka tämän teki!"

Kaikki katsoivat hämmästyneinä ylös taivaalle.

Pappi Rutkone romahti. Hän putosi polvilleen. Hän risti kätensä ja äänettömästi rukoili kohti taivasta. Hän oli syyllisen näköinen.

Sitten tuli joulu. Sain lahjan. Se oli kääritty kauniiseen paperiin ja sidottu kultanyörillä. Sanoin mutsille: "Pah, siinä ovat ne jalkapallotossut." Olin suunnitellut, mitä tekisin tossuille. Sytyttäisin ne tuleen. Avasin lahjapaketin. Jihuu, sisällä olivat saappaat ja minkälaiset saappaat! Kädessäni oli oikea naisten heittosaapas. Sen varteen oli kirjoitettu IBTA.

Tiedän, että pappi Rutkone on paha mies. Mutta hänellä on lämmin sydän. Hän on suomalainen. Rakastan suomalaisia.

PS. Anni ei ole oikea bambaratyttö vaan kirjoittajan luomus. Joten älä lähetä hänelle joululahjoja Owamboon.

2. Suomalainen valmennusmetodi

Eräänä päivänä pappi Armas Rutkone tuli luokseni ja sanoi: "Anni! Oletko varma, ettet halua pelata jalkapalloa poikien kanssa? Minulla on sinulle sopivat tossut. Voin lainata niitä."

Minä sanoin: "Ei. Ei. Ja ei! Minä vihaan potkimista. Vihaan jalkapallotossuja. Olen hieno nainen ja paljasjalkainen bambara. Ja sitä paitsi: kuten hyvin tiedät, olen saappaanheittäjä."

Pappi sanoi: "Hyvä on sitten. Pidä hauskaa saappainesi. Kerrohan, kuka sinua valmentaa?"

Minä sanoin: "Minä valmennan itse itseäni."

"Hah-hah. Valmennat itse itseäsi. No, miten pitkälle olet heittänyt", kysyi Rutkone katsoen minua hiukan ilkeästi.

"Yhdeksäntoista metriä ja 61 senttiä", sanoin. "Mutta tiedän pystyväni paljon parempaan. Olen varma, että jos harjoittelen oikein kovin, eräänä päivänä otan mitalin maailmanmestaruuskisoissa. Ja sen jälkeen menen Hollywoodiin tähdeksi, sillä MM-mitalistina olen kuuluisa ja rikas ja kaunis."

"Tyypillinen päiväuni teikäläiselle. Te bambarat elätte unelmissa. Eiväthän ne tietysti koskaan toteudu", sanoi Rutkone. "Lyön vetoa, että et pärjää suomalaisille tai virolaisille. Olen varma, että jopa Maria Burger on liian kova vastus sinulle."

Isot, ruskeat silmäni alkoivat loistaa. "Tunnetko sinä Maria Burgerin, sen saksalaisen tähden!"

"Vain nimeltä", sanoi Rutkone ja hänen poskensa hieman punehtuivat. "Minä en tiedä saappaanheittäjistä mitään, enkä varsinkaan saappaanheitosta. Mitä typerää hölynpölyä! Mikä kirottu pakanallinen tapa! Piru saappaanheittäjät vieköön. Mitä vähemmän heistä tiedän, sitä parempi minulle."

"Jos kaikki suomalaiset saappaanheittäjät ovat pahoja ihmisiä, kuten sinä sanoit, niin miksi he sitten ovat niin hyviä", minä kysyin.

"He tekevät syntiä, pakana sentään", räjähti pappi.

Minä sanoin: "Jos harjoittelen oikein kovaa joka päivä, voiko minusta jonakin päivän tulla yhtä hyvä kuin heistä. Luuletko, että se on mahdollista?"

Pappi sanoi: "Ei ikinä. Suomalaiset ovat voittamattomia. Sinusta ei takuulla tule yhtä riskiä kuin he ovat. Heillä on oma suomalainen harjoittelumetodinsa, jonka vain paholainen tietää."

Minä sanoin: "Sinä olet suomalainen. Suomalaisena sinun pitäisi tietää se metodi. Ja pappina sinun pitäisi tietää kaikki muukin. Ole kiltti ja kerro minulle, mikä se salainen harjoittelumenetelmä on! Minä pidän salaisuuden. En kerro kellekään. Pidetään se

ihan meidän kesken. Olisitko Rutkone armas niin ihana ja kertoisit minulle tuon suomalaisen valmennusmenetelmän, jooohan?”

Rutkone sanoi: ”Ei käy!”

Hänen poskensa muuttuivat tummanpunaisiksi. Hän teki terävän käännöksen ja kiirehti pois.

Mutta minä en antanut periksi. Juoksin Rutkosen perään ja sanoin:

”Jooohan! Pappi rakas, tule minun valmentajakseni ja opeta minulle suomalainen metodi!”

Pappi murahti: ”Ei käy!”

Hän yritti paeta mutta olen hyvä juoksija. Sinnittelin askelen päässä hänen jäljessään.

”Jooohan, Rutkone, jooohan”, anelin.

Minulla on sisua. Tunnista tuntiin ja päivästä päivään seurasin pappia kuin koiranpentu. Kun hän piti saarnaa, istuin kirkonpenkissä ja tuijotin häntä anovilla, isoilla, ruskeilla silmilläni. Kun hän istui käymälässä, seisoin oven takana ja yritin tehdä tarjouksia, joista hän ei voisi kieltäytyä.

”Kun olen kuuluisa urheilijatar, annan sinulle nimikirjoitukseni.”

”Ei käy!”

”Huolehdi siitä, että valmentajani Rutkosen patsas pystytetään Bambara-kylän torille.”

”Ei käy!”

”Ostan sinulle maatiaiskissan pennun. Ajattele, miten ihana se on, kun se kehrää. Miauu...”

”Tyttödemoni, sinä kiusaat minua. Jumala, voisitko vähän helpata, uskollista palvelujaasi!”

Viiden päivän tiukan väännön jälkeen Rutkone antautui. Hän vei minut mungle-bungle-puun varjoon ja sanoi:

”Okei. Anni, sinä olet sitkeä sissi ja jonakin päivänä sinusta tulee loistava urheilija. Minä tunnustan sinulle jotain, jos lupaat, ettet kerro kellekään. Olen kristillinen mies, mutta nuoruudessani tein ihan vähän syntiä.”

”Sinä olit saappaanheittäjä”, veikkasin.

”Pitää paikkansa. Otin osaa saappaanheiton Huittisten mestaruuskilpailuun ja muutamaan muuhun kisaan. Mutta kilpailin ainoastaan noin kolmesataa kertaa. Sitten vaimoni sanoi: ’Nyt riittää. Meillä ei kodissamme ole tilaa enää yhdellekään uudelle saappaanheittopokaalille. Sinun on valittava: joko minä tai pokaalit!’ Pian sen jälkeen

valaistuini. Aloin pelata jalkapalloa. Eihän se yhtä hauskaa ole kuin saappaanheitto, mutta siinä ei jaeta yhtä isoja pokaaleja. Niin tai näin, onhan sekin harrastus.”

Kyyneleet tulivat silmiini, kun olin kuunnellut kylämme rakastetun papin surullisen elämäntarinan.

”Rupeathan valmentajakseni ja opetat minulle suomalaisen valmennusmetodin, jooohan”, nyyhkytin.

”Mikäs siinä”, sanoi Rutkone. ”Saappaanheitto on syntiä mutta ei minulla henkilökohtaisesti ole ongelmaa. Olen pappi. Jumala rakastaa minua. Mutta rukoilen sinun sielusi puolesta. Tämä on tie vailla paluuta. Me aloitamme harjoitukset huomennaamulla tasan kello kahdeksan.”

Kiljaisin äidinkielelläni riemusta: ”Jumapili! Tafadhali nataka bia pombe baridi!”

Vaikka yritän, en saa unta. Minua jännittää, mitä tapahtuu huomenna. Tiedän kyllä, että pappi Rutkone on paha mies. Harjoittelu ei tule olemaan helppoa.

Uskon kuitenkin, että minulla ja valmentajallani tulee olemaan hyviä yhteisiä hetkiä. Jotenkin kummalla tavalla hän on sympaattinen.

3. Jumapili Heittäjät

Sunnuntaina mungle-bungle-puussa oli tiedote: 'Jalkapalloharjoitukset on peruutettu nyt ja ikuisiksi ajoiksi. Tervetuloa liittymään uuteen saappaanheittoseuraan! Anni.'

Me perustimme Bambara-kylän ensimmäisen saappaanheittoseuran pappi Rutkosen terassilla. Meitä oli yhdeksän. Pojat Jabari, Pili ja Zuberi olivat entisiä jalkapalloilijoita, nykyisiä saappaanheittäjiä. Neljätoistavuotias tyttö Halima on paras ystäväni. Paikalla oli myös hänen kaksoissisarensa Sanaa, joka oli jalkapallojoukkueen cheerleaderi. Hän vihaa urheilua ja hänen mieliharrastuksensa on kynsien lakkaaminen. Hän sanoi minulle: "Okei. Rupean saappaanheittäjäksi, jos lupaat ottaa minut mukaasi Hollywoodiin, kun sinusta tulee kuuluisa."

Lempiapinani Zuri oli yksi saapasseuran perustajajäsenistä. Ja tietysti mukana oli pappi Rutkone ja hänen vaimonsa Anni.

Pappi Rutkone sanoi:

"Varoitin teitä. Saappaanheitto on kamala synti. Kuten ovat kaikki hauskat asiat. Letut ovat syntiä myös. Kun annat saappaanheitolle pikkusormesi, se valloittaa molemmat kätesi ja sielusi. Se on tie vailla paluuta."

Sitten pappi huokaisi syvään.

"Mutta me olemme ihmisiä. Ehkä me tarvitsemme hiukkasen syntiä. Jos ei ole synnintekijöitä, ovat papit tarpeettomia. Mitä minä sitten teen? Työttömyys on kurja juttu. Eiköhän perusteta saappaanheittoseura ja paisteta lettuja!"

Pili valittiin seuramme puheenjohtajaksi siksi, että hän omisti kännykän. Pilin ehdokas seuran sihteeriksi oli Sanaa.

"Cheerleaderille ei ole haitaksi se, että hän osaa hieman myös kirjoittaa. Saat tarvita sitä taitoa, kun menet Hollywoodiin ja ihmiset pyytävät sinulta nimikirjoituksia", motivoi Pili Bambara-prinsessaamme.

Sanaa nielaisi koukun.

Anni Rutkone rupesi paistamaan lettuja.

"Syöminen on osa suomalaista valmennusmetodia", hän sanoi. "Laihat ja nälkäiset bambarat eivät heitä kauas. He eivät pysty voittamaan suomalaisia."

Saapasseuramme jäsenet söivät lettuja ja joivat mungle-bungle -mehua. Jabari on iso poika. Hän painaa yli sata kiloa. Hän on vatsakas ja komea nuori mies, synnynnäinen saappaanheittäjä. Hän söi kaksikymmentä pannukakkua ja joi kymmenen lasillista mungle-bungle - mehua. Zuberi söi kahdeksan pannukakkua. Pili söi kaksi pannukakkua. Halima söi kolme pannukakkua. Sanaa söi puoli pannukakkua. Hän suri linjojaan. Zuri leikki pannukakullaan. Minä en syönyt pannukakkua. Söin kokonaisen kanan, koska minulla on oma heittäjän dieettini.

”Asiasta toiseen. Minkä nimen me annamme saapasseurалlemme”, kysyi Jabari pala pannukakkua suussa.

”Kävisikö Jumapili Heittäjät”, ehdotti Halima. ”Jumapili tarkoittaa kielessämme sunnuntaita ja nyt on sunnuntai, meidän saapasseuramme syntymäpäivä.”

”Jumapili on hyvä nimi”, sanoin. ”Tafadhali nataka bia pombe baridi!”

Onnistuneen kokouksen jälkeen menimme saappaanheittokentälle pitämään harjoituksia. Lempiapinani Zuri aloitti myös oman saappaanheittouransa. Hän jäljitteli minua. Ensin hän juoksi ja sitten hän pyörähti kolmasti. Heittäessä hän kaatui selälleen. Saapas putosi hänen päähänsä.

”Älä masennu”, sanoin ja läimäytin häntä olalle. ”Vielä kerran sinusta tulee loistava heittäjä. Sen lupaan. Minä valmennan sinua.”

Toivottavasti apinat saavat joskus oman virallisen sarjan saappaanheittokilpailuihin. Viidakossa on paljon apinoita, joiden tiedän rakastavan saappaanheittoa. Saappaanheitto elämäntapana tekisi ne onnellisiksi. Voisiko IBTA tehdä jotain asian hyväksi?

4. Rokkitähtiä ja saappaanheittäjiä

"Tam tam tam tam tam tam tamt tam ta tam."

Zuberi hakkasi rytmejä enonsa noitarummulla.

Jabari lauloi käheällä afrikkalaisella äänellä:

"Mä oon saappaanheittäjä..."

Pili ja Halima lauloivat enkelikuorossa:

"Anna mulle buutsii, kuule, lainaa vähän mul sun buutsii..."

Pappi Rutkone hymyili yhteen puristetuin huulin.

Ensin heitti Sanaa.

Hän juoksi ja sitten hän kompastui ja sitten hän yritti pyörähtää mutta hän kompastui taas ja saapas lipesi hänen kädestään.

"Yliastuttu", ilmoitti pappi Rutkone.

Hänen jälkeensä saapasseura Jumapili Heittäjien suuri toivo Jabari tarttui saappaaseen ja hän lauloi koko ajan:

"Mä oon saappaanheittäjä..."

Hän juoksi ja pyörähti hitaasti kolme kertaa. Viimeisellä askeleella hänen jalkansa tömähti maahan niin raskaasti, että me kuulimme sen kaiun viidakosta. Se oli kuin elefantti olisi tanssahtanut. Sitten hän antoi painavan kätensä puhua. Ja hän karjui viidakkoon voimakkaalla, käheällä bassollaan:

"Jumapili! Tafalhali nataka bia pombe baridi!"

Kohti taivasta saapas lähti kuin raketti ja se lensi korkealle. Hyvin korkealle. Ja kun saapas osui maahan kuului mahtava "PAM".

Pappi Rutkone luki tuloksen: "Viisitoista metriä ja 22 senttiä", hän ilmoitti.

Sitten tuli minun vuoroni, mutta jätin sen väliin, koska minulla oli heittäjän dieettini kuuluva kokonainen kana kesken.

Minun jälkeeni oli Haliman vuoro. Hänen saappaansa lensi ohi sektorista. Zuberin saapas nousi valtavan korkealla ja tulos oli 12,31 metriä. Sitten puheenjohtajamme Pili tuli vuoroon.

Pili otti pitkän vauhdin. Hänen heittäessään Zuberi kiihdytti rummutuksen kuumeiseksi:

"Tam tam tam tam tam tam tamt tam ta tam."

Hän tiesi, että Pili on meidän Saku Paavolamme, nopea ja salaperäinen mies.

Pili ryntäsi juoksuun kuin saalistava gebardi. Hän kiihdytti kolme pyörähdystä rummutuksen rytmiin. Ja saapas nousi korkealle. Uskomattoman korkealle. Se lensi kohti mungle-bungle –puun latvaa ja osui lempiapinaani Zuria päähän. Apina heräsi ja kellahti oksaltaan ja alkoi syöksyn kohti maata. Se kirkui mielipuolisesti. Kun se osui maan pintaan kuului valtava "PAM". Hetken hän makasi potslojo, mutta kohta hän pomppasi ylös, tarttui saappaaseen, viskasi sen vihaisesti kädestään ja ryntäsi viidakoon kiroillen karmeasti mennessään.

Saapas kohosi korkealle ja laskeutui mungle-bungle –puun oksalle.

Hetken me mietimme hieman hämmentyneinä, mitä tekisimme. Meillä oli mukana vain yksi saapas ja se oli puussa. Sitten papin miespalvelija Asubuhi päätti kiivetä mungle-bungle –puuhuun pelastamaan heittovälineemme. Oksa katkesi hänen allaan. Hänen mätkätäessään maahan kuului himuinen "PAM" ja siinä hän makasi tyrmäntyneenä.

Sen jälkeen pidimme hätäkokouksen:

"Saappaamme on kirottu. Yksi puolikuollut bambara ja äkäinen apina. Liian vaarallista heittää tänään. Meidän pitää lopettaa harjoitus. Huomenna me palaamme ja otamme enemmän saappaita mukaan", päätti puheenjohtajamme Pili.

Pappi Rutkone puuttui puheeseen.

"Saappaanheitto on syntiä. Olen siitä varoittanut teitä. Oli miten oli – tältä tieltä ei ole paluuta."

Hänen hymyili luonteelleen ominaisesti yhteen puristetuin huulin.

"Harjoittelimme tänään vastatuuleen heittämistä. Viisitoista metriä ja 22 senttiä oli päivän paras. Kerronpa teille jotakin. Vain yli-innokas bambara Afrikan viidakosta on niin malttamaton, että hän heittää saapasta vapaaehtoisesti kovimpaan vastapuhuriin. Suomalaiset käyttävät aina myötätuulta. He kääntävät takalistonsa tuuleen ja piirtävät heittokentän eteensä. Jos tuulta ei ole, he odottavat ja lypsävät sen esiin. Jos se ei auta, he käyttävät noituutta ja silloin alkaa puhaltaa. Se on yksi salaisuus, jonka takia he heittävät pitkälle."

"Riisukaa sukkapipot pois, ja antaa vapauden tuulettaa hiuksissanne", sanoi saapaspappimme meille.

5. Kuuma salaisuus

”Jooohan, jooohan, pappi rakas, sano joo”, anelin ja juoksin pappi Rutkosen perässä askeleen verran jäljessä.

”En koskaan”, murisi pappi Rutkone. ”Enkö minä ole sanonut, että se on syntiä. Syntiä kuin sarvipäät ja helvetti. Minä en ikinä tee sitä. Paina mieleesi: en ikinä!”

”Jooohan! Vain meidän kesken. Salaisuus säilyy minulla. En kerro kenellekään.”

”Ei käy, Anni, muista, olen kristitty mies. En voi tehdä sitä. Juuri sen takia jätin kotimaani, tuon hemmetin Suomen ja hylkäsin kaikki pirun suomalaiset pakanat ja muutin tänne kirottuun Bambara-kylään. Vain päästäkseni eroon noista kammottavista pakanallisista tavoista. Ja nyt olen täällä. Tässä kirotussa viidakossa. Helvetin käärmeiden ja hyttysten ja teidän keskellänne, te pannahisen pakanat. Hiisi viekөөn teidät! Lempo soikoon kaikki”, karjui pappi.

”Sinun täytyy kertoa jollekin”, sanoin. ”Sinun täytyy uskoutua ystävälle. Et voi kantaa yksin tuota synkkää salaisuutta. Minä olen Anni, sinun paras ystäväsi. Voit kertoa minulle. Jos kerrot kaiken minulle, se helpottaa. Sinun on sen jälkeen helpompi hengittää. Saat rauhan sielullesi. Et voi kantaa synkkää salaisuutta yksin. Se ei ole terveellistä. Se ei ole reilua...”

”Anni, sinä hermostutat minua”, kirosi pappi Rutkone. ”Olet paise takalistossani. Jumala, ole hyvä ja auta vähän ja heitä kuuma kivi. En pyydä muuta. Vain pieni, terävä, tulikuuma kivi viholliseni päähän... ja olen kiitollinen ja uskollinen palvelijasi iankaikkisesti. Sinä pitkälehtinen, ruskea demoni, älä häiritse minua enää! Minun täytyy miettiä sunnuntain saarnaani”, huusi Rutkone ja läimäytti työhuoneensa oven nenäni edestä kiinni.

Menin pois mutta minulla ei ollut aikomustakaan luovuttaa.

”Hän kertoo. Hyvällä tai pahalla – mutta lopulta hän kertoo”, sanoin itsekseni. ”Afrikkalaisen noitatorin tyttärenä saan kyllä selville, miksi suomalaiset ovat niin voittamattomia saappaanheittäjiä. On jokin noituus, jonka avulla he heittävät kymmeniä metrejä pitemmälle kuin bambarat. Ilman noitakonstia se ei ole selitettävissä. Pappi Rutkone on vanha saappaanheittäjä ja suomalainen. Hän on mies, joka tietää. Lumoan hänet ja panen hänet puhumaan.”

Aikaisin seuraavana aamuna menin kirkkoon. Istuin siellä, kun pappi Rutkone tuli sisään yllään iso, musta kasukka. Kun hän saarnasi, tuijotin koko ajan häntä isoilla, ruskeilla silmilläni. Yritin hypnotisoida hänet.

Saarnan alku sujui melko tavalliseen tapaan. Pappi Rutkone käsitteli suosikkiaihettaan ’syntiä’, joka on minunkin lempi aiheeni. Vanhemmat ihmiset istuivat vaiti penkeissään ja he haukottelivat ja jotkut heistä kuorsasivat. Kun kirkonmeno läheni loppuaan, pappi Rutkone loikkasi saarnastuolista ja riisui vasemman saappaan pois jalastaan. Hän heilautti sen korkealle päänsä yläpuolelle ja ravisti sitä kädessään:

"Katsokaa minua, te Afrikan viidakon mustat bambarat! Tiedättekö, mikä on tämä? Kyllä, se on saapas. Se on musta kumisaapas. Te voitte kuvitella, että se painaa, mutta minä näytän kohta, että ei se paljoa paina. Tämä saapas on musta niin kuin teidän sielujenne synnit. Kohta näytän teille, etteivät teidän sielujenne synnit paljoa paina. Ne ovat pikkusyntejä ja ne on helppo heittää menemään. Osaatteko arvata, mitä minä kohta teen tällä mustalla saappaalla? Tällä saappaalla minä heitän teidän sielujenne mustat synnit hittoon. Katsokaa minua huolellisesti. Näytän tämän vain kerran ja sen jälkeen te voitte tehdä saman kotona."

Pappi Rutkone otti muutamia askelia. Sitten hän pyörähti kaksi kertaa ja saapas lähti hänen kädestään kuin raketti. Se liiteli kauniisti yli seurakunnan kuin enkeli tai kuin 'malaika', kuten meikäläisillä on tapana sanoa... Keskellä kirkkoa se osui kristallikruunuun, joka riippui katosta. Koko hökötyks räjähti pieniksi lasinsäpäleiksi, sirpaleet satoivat lattialle ja yhtäkkiä pimeys laskeutui kirkkoon.

"Kuten näette, synnit ovat tipotiessään", huusi pappi Rutkone. "Pimeässä te sokeat näette, että ulkona paistaa aurinko. No, lähtekää siitä ulos, lapseni, ja eläkää vapaasti. Heittäkää päätänne puristavat pipot hemmettiin ja nauttikaa vapauden tuulista hiuksissanne!", julisti pappi ja marssi ulos kirkosta.

Näin ainoastaan hämmästyneiden mustien bambaroiden silmänvalkuaisten hehkuvan pimeydessä, kun juoksin hänen peräänsä.

Kun saavutin hänet, hän seiso i mungle-bungle -puun alla nauraen.

"Arvelen, että sinulla on jotakin kerrottavaa minulle", sanoin.

"On", sanoi pappi. "On, Anni. Olet sinä sitkeä sissi."

"No niin, kerrohan sitten, mikä on suomalaisten saappaanheittäjien salaisuus?"

"Niitä on monta", sanoi pappi. "Ehkä yksi on se, että he osaavat luoda oikeanlaisen ilmapiirin, jossa saa aikaan uskomattomia asioita. Se on niin hämmästyttävä taito, että sanotaan, ettei mikään ole mahdotonta suomalaisille."

"Hyvä on", sanoin. "Miten se luodaan?"

"Oletko koskaan kuulut puhuttavan saunailloista", hän kysyi.

"En milloinkaan", sanoin.

"Mitä vähemmän tiedät niistä, sitä parempi", sanoi pappi. "Saunailat ovat, lempo soikoon, shamanismia!"

"Kerro lisää", pyysin.

"Suomalaiset ovat kummaa väkeä", sanoin pappi. "Kun he haluavat ratkaista jonkin perustavalaatisen ihmiselämän ongelman, esimerkiksi sen, kuinka saappaan saa lentämään yli sata metriä, he menevät yhdessä saunaan, jossa on kuumaa kuin helvetissä ja märkää kuin Afrikan viidakossa. Siellä he rentoutuvat ja ystävystyvät keskenään. He hikoilevat ja piiskaavat itseään eksoottisten puiden oksilla. Ja he syventyvät shamanistisiin keskusteluihin ja käyttävät kieltä, jota vain suomalaiset

osaavat ja kun he palaavat takaisin normaaliin maailmaan, he pesevät hiuksensa ja heillä on kaikki vanha tieto ja modernin elämän luovimmat ratkaisut.”

”Haluan kuulla lisää”, sanoin.

”Sinun on mahdoton tajuta sitä. Heidän salaisuutensa on mahdollista ymmärtää vain suomenkielellä saunanlauteilla. En voi auttaa sinua.”

”Haluan oppia suomea. Voisitko sinä opettaa minua”, sanoin.

”Koska aloitetaan”, sanoi pappi.

”Milloin pidetään meidän ensimmäinen saunailtamme”, kysäisin.

6. Kuusi tärkeää sanaa

Oli sunnuntaiaamu. Saavuin varhain pappi Rutkosen terassille suomenkielen oppitunnille. Minulla oli kynä ja muistiinpanovihko mukana. Se oli kaunis vihko. Maalaiskissan pentu makasi sen kannessa.

"Tällä ensimmäisellä tunnilla opetan sinulle kuusi tärkeää suomenkielen sanaa, joista voi olla hyötyä saappaanheittourallasi. Myöhemmin opettelemme lisää. Sopiiko näin", kysyi pappi.

"Sopii", sanoin.

"Suomi on hyvin rytmikäs ja täsmällinen kieli ja se on helppoa bambaralle. Kirjoita sanat tarkasti ylös niin kuin ne lausun ja äännä ne juuri niin kuin olet kirjoittanut. Ensimmäinen tärkeä sana saattaa olla sinulle tuttu. Kirjoita muistiin ja lausu perässäni. Se sana on

'saappaanheitto'.

"Saappaanheiton tiedän erittäin hyvin", sanoin. "Se tarkoittaa samaa kuin 'gumboot-throwing' mutta sillä on paljon syvällisempi merkitys. Se on saappaanheittäjä-suomalaisten alkuperäissana ja se pitää sisällään salaista tietoa."

Lausuin sanan 'saappaanheitto' niin kuin se on kirjoitettu tähän ja pappi Rutkone säteili onnesta:

"Upeaa Anni! Olet yhtä lahjakas kuin oikea suomalainen. Jatketaan ja opetellaan suomenkielen kaunein sana. Se on hyvin taiteellinen teonsana. Sano perässäni:

'Liittää'"

"Liitaa", sanoin.

"Suomalaiset sanovat, että saapas liittää, kun se liukuu ilmassa majesteetillisesti kuin enkeli, niin kuin kaunis malaika, kuten teillä afrikkalaisilla on tapana sanoa", kertoi pappi ja selitti:

"Vain mestariheittäjät saavat saappaan liitämään ilmassa malaikan tavoin. Juuri siksi saappaanheitto on korkealentoista taidetta ja runoutta sen lisäksi, että se on kaikkien urheilujen kuningatar. Sano perässäni:

"Saapas lii-tää!"

"Saapas lii-taa", sanoin.

"Sinnepäin. Ymmärrän, että teidän bambaroiden ei ole helppo ääntää a:n päällä olevia pisteitä. Meidän pitää harjoitella lisää. Harjoitus tekee mestarin. Jatketaan. Seuraava sana on

'Heittourheilun erikoissaapas'

Tämä tarkoittaa sitä virallista saapasta, jolla sinäkin urheilet. Sano perässäni: Heit-to-ur-hei-lun e-ri-kois-saa-pas."

"Juuri nyt se on minulle liian vaikea", sanoin. "Jätetään se väliin. Lupaen harjoitella sen kotona ja ääntää seuraavalla tunnilla oikein."

"Olkoon menneeksi", sanoi Rutkone. "Katsotaan millaista sanaa suomalaiset käyttävät, kun he puhuvat sinun kaltaisistasi ihmisistä. Tosiheittäjän kutsumanimi on 'saapassissi'."

Hän on intohimoinen saappaanheittäjä, joka rakastaa kilpailla kansainvälisillä kentillä. Tällaiset ihmiset ovat saappaanheiton ritareita. Saapassissiksi sinut hyväksytään vasta, kun olet ystäväystynyt vähintään yhden toista kansallisuutta edustavan saappaanheittäjän kanssa. Nämä jalot saapassissi-persoonat pitävät hauskaa erityyppisten ihmisten seurassa ja he eivät ole pahoja. Jos tykkäät riidellä ja ajattelet kielteisesti muista ihmisistä, et ole saapassissi, eikä sinusta koskaan voi sellaista tulla. Yhdessä tämä saappaanheiton aatelisto muodostaa kansainvälisen saapassissiliikkeen."

"Vau", sanoin. "Minä olen saapassissi Anni, ja Jumapili Heittäjät ovat osa maailmanlaajuista saapassissiliikettä. Porukoista tulee tosi ylpeitä bambaroita, kun kerron heille tämän."

"Olet ymmärtänyt asian varsin oikein. Sinä olet synnynnäinen saapassissi", julisti pappi Rutkone. "Otetaan seuraava käsite. Se sana on

'myötätuuli'

Myötätuuli on saappaanheittäjän paras kaveri. Myötätuuli tarkoittaa samaa kuin 'tailwind'. Sano perässäni: myö-tä-tuu-li!"

"Muo-ta-tul-li", äänsin.

"Ei aivan oikein, mutta muuten hyvä. Otetaan seuraava sana. Se on

'vasurinvastainen'

Tämä sana tarkoittaa sitä, että vastatuuli eli 'headwind' haittaa sinua paljon enemmän kuin muita heittäjiä, koska olet vasenkätinen ja ilmavirtaus on tällä kertaa sinua vastaan. 'Vasurinvastainen' kelpaa aina selitykseksi. Et tarvitse muuta. Kun menestyt surkeasti ja ihmiset kysyvät sinulta, miksi heittosi meni päin honkia, muista silloin tämä sana. Toista perässäni: va-su-rin-vas-tai-nen."

"Va-su-rin-vas-tae-nen", toistin.

"Hyvä selitys, Anni. Sinä alat oppia. Olet nero!"

"Saanko kysyä yhden kysymyksen", sanoin.

"Totta kai", sanoi pappi Rutkone.

”Miten ‘I love you’ sanotaan suomeksi?”

”Miksi kysyt minulta tuommoista”, sanoi Rutkone ja hänen poskensa puneltuivat hieman.

”Varmuuden vuoksi. Voihan jonakin päivänä käydä niin, että tapaan mukavan suomalaisen pojan ja me menemme naimisiin. Kuka tietää. Silloin voin tarvita noita sanoja.”

”Anni! Tuossa asiassa minä en voi sinua auttaa. Nuo sanat ‘love you’ haiskahtavat siltä, kuin niillä olisi jotakin tekemistä seksin kanssa. Ja kuten minä olen saarnoissani maininnut, seksi on kuolemansynti. Minun tehtäväni pappina on taistella syntiä vastaan kaikin asein, eikä edesauttaa sitä. Anni, minä en koskaan kerro sinulle, miten nuo likaiset sanat ‘rakastan sinua’ sanotaan suomenkielellä.”

”Sääli”, sanoin.

”Totta”, sanoi Rutkone. ”Pappina minun velvollisuuteni on kuitenkin lohduttaa sinua. Bambaran on täysin toivotonta yrittää ääntää ‘I love you’ suomenkielellä. Unohda se. Minä annan sinulle hyvän neuvon. Kun kohtaat sen pojan, käytä oman heimosi kieltä. Kun kuiskaat vain tietyn sanan hänen korvaansa lumoavalla murteellasi, hän on valmis pihvi syötäväksi. Suomalaiseen vetoaa eksoottinen puhetapa.”

”Taidan ymmärtää”, sanoin.

Vaikka yritän, en saa savimajassani unta. Harjoittelen yhä uudelleen ääntämään suomenkielen sanaa ‘heittourheilun erikoissaapas’. Itse asiassa nuo sanat ovat minulle yksinkertaisia – helppo juttu.

Afrikkalaisen noitatohtorin tyttärenä minulla on vahva tunne siitä, että joku suomalainen poika ajattelee myönteisesti minusta. Samoin minä ajattelen hänestä.

Toivottavasti myös ajatusteni piilomerkitys saavuttaa kohteensa. Kuiskaan viimeisen sanan tarinaani ennen kuin nukahdan:

Nakupenda!

7. Bambara Green Peace

Kuusi entistä jalkapalloilijaa istuivat mungle-bungle-puun alla ja olivat suunniltaan. Lempiapinani Zuri istui puussa ja kuunteli.

”Se on suomalaisen syy”, murisi Obama, entisen jalkapallojoukkueen entinen kapteeni. ”Minä vihaan häntä! Se hiton pappi tuli tänne meidän kristilliseen Bambarakyläämme ja pilasi kaiken. Nyt tämä on helvetti, musta reikä maassa. Kukaan ei enää puhu jalkapallosta. Kaikki puhuvat saappaanheitosta. Tuo pirun pakanapappi heittää saapasta meidän kristillisessä kirkossamme. Mikä skandaali! Ja noitatohtorin tytär Anni juoksentelee ympäriinsä ja viskoo saapasta kaikkialla. Ja niillä on opetuslapsia, jotka kulkevat niiden perässä. Kaikenikäiset bambarat pitävät saappaanheittokilpailuja ja ovat iloisia kuin pienet apinat. Meidän satavuotias noitatohtorimme on pahin niistä kaikista. Millainen hulluus ja mikä häpeä! Kukaan ei näe meitä. Kukaan ei ostanut meille uutta jalkapalloa vaikka vanha hajosi. Olemme menettäneet sponsorimme ja yleisömme. Kaikki apinat ja suurin osa bambaroista on nykyään Jumapili Heittäjä-faneja. Me emme ole enää suuria sankareita. Me olemme menettäneet elämän tarkoituksen ja kauneimman cheerleaderimme. Ei ole enää mitään syytä elää. Se on heidän vikansa. Vihaan kaikkia Jumapili Heittäjiä ja heidän lentäviä saappaitaan. Vihaan kaikkea.”

”Olen kanssasi samaa mieltä”, sanoi Huru, joukkueen entinen puolustaja. ”Enkö minä ole aina sanonut, että suomalaiset ovat pahoja ihmisiä. Oletteko huomanneet, miten kummallinen tuijotus heillä on silmissään. He eivät ole kaltaisiamme kristittyjä. Kerronko mitä he ovat: he ovat manaajia! He ovat heittäneet kirouksen ihmistemme ylle katsomalla heitä pahalla silmällä.”

”Olet oikeassa”, sanoi Obaman tyttöystävä Fatima. ”Pappi on itse pääpiru. Jos hänellä ei olisi yhteyksiä oman mustan sielunsa sarvipäihin, miten muuten hän heittäisi saapasta niin pitkälle.”

”Ei mitenkään”, sanoi entinen maalivahti Pakana näyttäen kauhistuneelta. ”Saappaan heittäminen yli 30 metrin ei onnistu ilman mustaa magiaa. Kuulkaahan, kun kerron. Ihmiset puhuvat, että suomalaiset pitävät omia pakanamenojaan viidakossa lauanta-iltaisain alasti. Siellä niillä on musta kirkko, joka on kuuma ja kostea kuin bambaran helvetti. Saappaanheittoharjoitusten jälkeen ne istuvat siellä kirkossa tulikuuman höyryn keskellä ilkiälästi kuin hullut lepakot piiskaten itseään mungle-bungle -puun oksilla. Ja nyt kerron kaikkein kummallisimman jutun: niillä on hauskaa! Kuten hyvin tiedämme, Jumala loi helvetin kuumuuden ja puiden oksat meille kuritukseksi, ei hauskanpitoa varten. Suomalaiset ovat tosi outoja. He ovat hulluja kuin banaanitertut. Heidän maailmansa on ylösalaisin. Heidän hullunkirkkoaan nimitetään saunaksi.”

”Uskomatonta”, sanoi Bimbaja, entisen joukkueen entinen cheeleaderi. ”Pahempaa on vielä tulossa. Sanaan mukaan Anni kertoi, että pappi on luvannut ottaa saappaanheittäjät mukaan salaiseen saunailtaansa. Tehän tunnette Annin. Kertoessaan uutista hän oli kuulemma haltioissaan.”

”Suomalaiset ovat vaarallisia”, sanoi Pakana. ”He tartuttavat hulluutensa, sairasmaielisyytensä ja nakuilukulttuurinsa meihin säädüllisiin ja kristillisiin bambaroihin. Heidät pitää pysäyttää, ennen kuin on liian myöhäistä.”

"Mitä me voimme tehdä", kysyi Hanaa, entisen jalkapallojoukkueen entinen fani.

"Minulla on idea", sanoi Pakana. "Pannaan pystyyn mielenosoitus. Vedetään nailonsukat päähän ja mennään Bambara-kylän torille huutamaan suomalaisen saappaanheittomafian vastaisia iskulauseita."

"Se on hyvä idea", innostui Fatima. "Me voimme huutaa, että 'menkää suomalaiset pakanat takaisin kirottuun kotimaahanne!' Sitten me voimme polttaa heidän lippunsa."

"Ehdotan, että me tuikkaamme tuleen kenokaula-Rutkosen saunan. Sitten me uhkaamme polttaa hänen talonsa, jos suomalaiset eivät poistu maasta", sanoi Huru kiristellen hampaitaan.

"Se olisi mahtavaa", sanoi Obama. "On vain yksi pikku pulma. Jos suomalaisia alkaa pelottaa ja he pakenevat Owambosta, niin Anni, kaikkein pahin villitsijä, pysyy täällä kuin tatti. Me emme pääse eroon hänestä, hitto soikoon."

"Minä vihaan sitä äpärää", Fatima sanoi.

"Minä myös", sanoi Bimbaja. "Se pitäisi polttaa roviolla."

"Se olisi hänelle oikein", sanoi Pakana. "Hän on itse viettelevä saatana kunnan bambaroiden keskuudessa. Hän hynotisoi jokaisen. Poltetaan hänet!"

"Minulla on parempi idea", sanoi Huru synkän näköisenä. "Perustetaan vaarallinen ja verenhimoinen moottoripyöräkerho. Se tarvitsee hyvän nimen. Minun ehdotukseni on 'Black Bambaras from the Hell'. Vai olisiko 'Bamberos' parempi? Me aloitamme uhkailemalla saappaanheittäjiä ja suomalaisia. Me temme heille jotakin ilkeää. Saatamme esimerkiksi ajella Annin lempiapinan pään kaljuksi. Sitten me kauppaamme heille suojelua. Voimme tienata kasoittain rahaa ja ostaa itsellemme jotakin kivaa. Itse olen uneksinut nahkatakista ja Harley Davidssonista."

"Loistava idea", sanoi Obama. "Olisipa hienoa omistaa Harley Davidsson. On vain yksi pulma. Jos me myymme suojelua, meidän pitää soluttautua saapasseuran sisäpiiriin. Siinä tapauksessa voi käydä niin, että me vähitellen alamme pitää saappaanheitosta. Se on iso riski."

"Paha juttu", sanoi Bimbaja. "Minä vihaan saappaanheittoa. Minä oikein rakastan sen vihaamista."

"Minä myös", sanoi Hanaa.

"Me kaikki vihaamme", sanoi Fatima. "On eräs tapa välttää riski. Me emme perusta verenhimoista moottoripyöräjengiä vaan verenhimoisen Green Peacen alaosaston. Silloin me tapamme kaksi kärpystä yhdellä iskulla. Me uhkailemme heitä mitä ilkeimmällä tavalla mutta meidän ei tarvitse liittyä saapasseuraan. Me käytämme hyväksemme mediaa."

"Miten se on mahdollista? Millä me heitä uhkailemme?", kysyi Pakana.

"Se on helppoa", sanoi Fatima. "Me syytämme heitä siitä, että heidän itsekäs elämäntapansa on pääsyy sademetsien tuhoon, ilmastomuutokseen ja sensellaiseen. Me paljastamme maailmalle, että saappaanheittäjiä ja muiden suomalaisten ekologinen jalanjälki on liian iso. Heidän on heti lopetettava saappaanheitto ja poistuttava maasta."

"Onko meillä tiedossa mitään konkreettista, josta voimme syyttää saappaanheittäjiä?", kysyi Obama.

"On meillä", sanoi Fatima. "Saappaat tehdään kumista. Jotta saataisiin kumia, pitää kaataa kumipuita. Kumipuut kasvavat viidakossa. Saappaiden valmistus itsekkäille saappaanheittäjille vaatii hirvittävää sademetsien raiskausta. Saappaanheittäjät ovat pahoja. Erittäin pahoja."

"Kuulostaa hyvältä", sanoi Obama. "Niinpä me perustamme Green Peacen alaosaston ja aloitamme kampanjamme heti."

Mungle-bungle-puun alla Obama valittiin Bambara Green Peace-alaosaston puheenjohtajaksi ja hän pyysi Bimbajaa osaston sihteriksi.

Lempiapinani Zuri oli koko ajan kuunnellut. Kun kokous oli ohi, hän hyppäsi alas puusta ja juoksi luokseni huolestuneen näköisenä. Noitatohtorin tyttärenä ymmärsin häntä hyvin. Hän kertoi koko tarinan minulle silmillään.

Saappaanheittoharjoituksen jälkeen minä ja paras ystäväni Halima istuimme Bambara-kylän uimarannalla ja otimme aurinkoa. Halima oli huolissaan.

"Tämä sademetsähomma on vakava juttu", hän sanoi. "Pitäisikö meidän lopettaa saappaanheittouramme ja tehdä jotain muuta?"

"Ei", sanoin.

"Miksi ei? Eikö olekin itsekästä heittää saapasta? Eikö sinua ollenkaan huolestuta ilmastomuutos ja meidän ekologinen jalanjälkemme?", Halima kysyi.

"Huolestuttaa kyllä. Mutta se ei ole ongelma", sanoin.

"Kuinka voit sanoa noin? Eikö ole väärin, että kumisaapasmetsää kaadetaan viidakossa sen vuoksi, että bambarat tykkäävät heittää saapasta?"

"Se ei ole väärin, sillä meidän Heittourheilun erikoissaappaisiimme ei käytetä luonnonkumia. Saapastehtaamme Italiassa toimivat aivan muulla tavoin. Halima, kuulehan nyt! Me olemme paljasjalkaisia bambaroita. Me olemme mukavia ihmisiä. Meillä ei ole ekologista jalanjälkeä ollenkaan!"

"Että kumisaappaita ei tehtäisi kumista! En usko. Mistä tiedät?"

"Minä tiedän, koska olen noitatohtorin tytär!"

"Jos ei kumisaapasta tehdä kumista, niin mistä sitten?", hän kysyi.

"Ne tehdään ureasta", vastasin.

"Mitä on urea?", kysyi Halima.

"Se on pissaa."

Halima katsoi minua oudolla tavalla.

"Pissaa sinulla on päässäsi", hän nauroi.

8. Saunailta

Me seisoimme viidakossa pappi Armas Rutkosen saunan pihassa. Hänen miespalvelijansa Asubuhi pilkkoi puita ja kärräsi klapit mustaan rakennukseen. Paksu savu nousi korsteenista.

”Te olette lempioppilaitani”, sanoi Rutkone hymyillen yhteen puristetuin huulin. ”Saapastreeneissä meillä on ollut monta kertaa hauskaa. Nyt on aika hieman juhlia. Tämä on ensimmäinen, perinteinen saapassisien saunailta Bambarakylässä.”

Me muut olimme paljain jaloin ja alasti. Olimme vailla rihman kiertämää kuten isäni noitatohtori villissä lapsuudessaan. Tällä lailla me bambarat tunsimme olomme hyvin kotoisaksi. Papilla oli yllään uimahousut ja jalassaan isot, mustat saappaat.

”Jumapili Heittäjien puolesta esitän sinulle suurkiitoksen. Tämä afrikkalainen saunailta on meille iso kunnia”, lausui puheenjohtajamme Pili hymyillen valkoisella hammasrivillään ja ojensi papille kultaketjulla varustetun kultaisen saapasamuletin. ”Rakastettu pappi, laita tämä kaulaasi. Ole kuin Mies ja heitä housut ja saappaat hittoon! Ollaan kuin suomalaiset saappaanheittäjäpakanat ja mennään yhdessä saunaan!”

”Paljon kiitoksia teille, Jumapili-lapset”, lausahti pappi. Hänellä oli kyyneliä silmissään. Hän pujotti amuletin kaulaansa.

”Olen pahoillani”, hän sopersi. ”Minun on jätettävä tällä kertaa sauna väliin. Olen tosi pahoillani... En ole saanut vielä huomisaamun saarnaani valmiiksi. Minun on mentävä työhuoneeseen ja käärittävä hihat. Minusta tuntuu, että olen tyypillinen pappi ja taiteilija. Kun ajatus kulkee, minun on pakko maailma pois sulkee ja kirjoittaa kaikki muistiin heti. Olen usein allapäin, enkä keksi mitään. En pysty luomaan mitään maailmoja mullistavaa... Juuri nyt olen hyvin inspiroitunut. Haistan, että synti oikein löyhkää kirotus viidakossa. Herkkä nenäni aistii julkisen loanheiton syntiä, lempo soikoon! Se on yksi mielisynneistäni. Olen innoissani. Minun on mentävä. Huomenna kylän väki saa kuulla papin suusta alastoman totuuden.”

Pappi käännähti kannoillaan terävästi ja kiirehti pois. Me muut olimme hieman hämmästyneitä.

”Kuinka me osamme juhlia niin kuin kunnan suomalaiset, kun asiantuntija on poissa”, huolehti Halima. ”Kuka opettaa meille salaiset menot?”

”There’s no hätä”, sanoi Anni Rutkone, joka seiso i joukossamme saunan pihassa. ”Älkää unohtako minua. Minä olen viimesen päälle asiantuntija, mitä saapasperinteeseen tulee. Armas on saappaanheittäjien kunkku mutta minä olen saunailtojen papitar. Jumapili Heittäjät, seuratkaa perässä!”

Astuin mustaan rakennukseen askeleen verran Iso-Annin jäljessä. Siellä sisällä oli portaikko, joka ulottui lattiasta lähes kattoon. Minä ja Iso-Anni kiipesimme korkeimmalle portaalille ja istuimme siellä. Pili ja Jabari tulivat kanssamme.

Halima istui lähinnä meitä, kolmannella portaalla. Zuberi istui toisella portaalla. Sanaa ja lempiapinani Zuri istuivat alimmalla portaalla.

Vastapäätä meitä oli kuuma kivinen liesi. Tuli paloi kivien alla. Miespalvelijamme Asubuhi heitti vettä niitten päälle. Höyry sihisi ja kohosi kivistä. Se syleili meitä. Tunnelma oli mukava kuin kosteassa viidakossa päivän kuumimmalla hetkellä. Itse pidän saunan ilmapiiristä enemmän kuin kuumasta viidakosta. Hiki nousi iholleni. Ajelehdin kauas arjesta noitatohtorin tyttären unelmien merelle. Rentouduin täydellisesti. Ehkä olenkin synnynnäinen suomalainen. Nähkääs, minulla on suomalainen nimi.

"Tiedätkö Pikku-Anni, että sinä olet koko Bambara-koulun paras aineenkirjoittaja", sanoi Iso-Anni. "Olet lyömätön tarinankertoja. Isona sinun pitää ruveta toimittajaksi."

"Ei voi olla totta! Kuulostaa upealta. Oletko ihan tosissasi?", sanoin ja ruskeat silmäni alkoivat säteillä. "Itse olin ajatellut ryhtyä noitatohtoriksi. Katsos, suvun pitkä perinne velvoittaa. Mutta toimittajaksi! Sehän olisi mahtavaa! Onko varma, ettet juksaa?"

"On", sanoi Iso-Anni. "Anni, sinä olet kirjoittajana jalokivi. Olen ajatellut, että minun pitäisi kääntää sinut afrikkalaiset saappaanheittotarinasasi suomenkielelle."

"Ei voi olla totta!", sanoin. "Silloinhan joku mukava suomalaispoika saattaa lukea tarinani ja liikuttua. Luuletko, että se on mahdollista?"

"Olen varma siitä", sanoi Iso-Anni.

Hetken aikaa istuimme ääneti. Me vain nautimme.

"Tuota noin", sanoi Iso-Anni. "Ajatus, että rupeat noitatohtoriksi ei sekään ole pöljempi. On korkea aika saada tyttö noitatohtoriksi. Se vie eteenpäin naisasiaa, nääs... Kun sinusta tulee noitatohtorinna, mitä aiot tehdä?"

"Olen aluksi ajatellut hoitaa tätä saappaanheittobisnestä", sanoin. "Saappaanheittoa ja saunailtoja kaikkialle maailmaan, jotta ihmisistä tulee onnellisia ja heillä on hauskaa. Sen jälkeen ajattelin lopettaa nälänhädän maailmasta, panna pisteen sotimiselle ja poistaa ihmisten aggressiivisen käytöksen. Martti Ahtisaari jää pian eläkkeelle ja sillä alalla on vielä tehtävää. Käytän valtaani, jotta ihmiset alkavat rakastaa toisiaan ja erilaiset ihmiset sekoittuvat keskenään ja ystävystyvät."

"Pikku-Anni, on ehkä paras, että sinä luot uran sekä noitatohtorina että tarinankertojana. Sinä olet lahjakas niin monin tavoin", sanoi Iso-Anni.

"Taidat olla oikeassa", sanoin. "Molemmat hommat ovat melko helppoja. Olen lisäksi ajatellut ryhtyä lauluntekijäksi ja elokuvatahdeksi. Näyttelen itseäni elokuvassa, jonka nimi on - 'Minun elämäni tarina'".

"Hieno juttu", sanoi Iso-Anni.

"Minä menen Hollywoodiin hänen kanssaan ja minusta tulee myös kuuluisa", huusi Sanaa.

"Ystävistä on hyötyä", sanoi Iso-Anni.

”Minä näyttelen Iso-Annin roolin. Olen lähes yhtä kaunis kuin opettajani. Sori, että sinä siinä elokuvassa olet mustaihoinen.”

”Ei sillä väliä”, Iso-Anni sanoi.

Asubuhi heitti vettä kuumille kiville ja opetti meille suomenkielen sanoja.

”Loulua lissaa”, hän huusi.

”Loulua lissaa!”, Jumapili Heittäjät huusivat kuorossa ja nojasivat päänsä polviin.

”Loelamees loe loulua Laeluaesissa! Ma oon loelamees”, Asubuhi huusi ja heitti lisää.

”Hidasta vähän, Asubuhi!”, sanoi Iso-Anni. ”Optimaalinen lämpötila saunassa on seitsemänkymmentä astetta. Nyt riittää. Tule tänne istumaan meidän kanssamme ja ota rennosti.”

Asubuhi loikkasi portaat ylös ja istui minun ja Ison-Annin väliin.

Lempiapinani Zuri rakasti löylynheitosta lähtevää sihinää. Kun se lopahti, hän oli pettynyt. Hän otti löylykauhan ja rupesi itse heittämään vettä kuumille kiville. Hetken aikaa hän oli onnellinen.

Sauna oli hetken päästä kuuma kuin helvetti. Ensiksi pakeni Zuberi, hänen jälkeensä Sanaa, sitten häipyi Halima ja hänen jälkeensä Pili ja Asubuhi.

Minä, Iso-Anni ja Jabari olimme viimeiset sisukkaat suomalaiset lauteilla. Zuri heitti vettä kuin olisi ekstaasissa ja sihinä kasvoi kovemmaksi ja kovemmaksi. Lopulta Jabari sanoi:

”Eiköhän mennä tytöt uimaan!”

”Hyvä idea! Me rakastamme uimista”, sanoimme minä ja Iso-Anni yhteen ääneen.

Juoksimme suoraan saunasta lampeen ja me kolme sukelsimme yhtä aikaa.

Viimein tuli Zuri ulos. Hänen kasvonsa olivat punaiset ja hänen turkkinsa höyrysi. Hän juoksi kiroten viidakkoon.

Uimisen jälkeen Jumapili Heittäjät söivät käärmemakkaraa ja joivat mungle-bungle - mehua. Kaikkein innokkain juomari oli Jabari. Minä ja Iso-Anni emme koskeneet mehuun, koska siinä on liikaa sokeria. Me joimme mineraalivettä, johon sekoitimme hieman kuivaa valkoviiniä.

Saunan terassilla Jumapili Heittäjät alkoivat kehua toisiaan.

”Pappi Rutkone on Jätkä”, Jabari sanoi. ”Näittekö sen heiton kirkossa? Jos se kirottu kattokruunu ei olisi ollut tiellä, niin saapas olisi lentänyt ulos avoimesta ovesta. Se olisi ollut yli 30 metrin heitto. On siinä Tosi Jätkä!”

”Totta puhut”, sanoi Pili. ”Mutta älä Jabari vähättele itseäsi. Jos vastatuulta ei olisi ollut, niin sinun saappaasi olisi lentänyt kauas. Mikä jalan tömähdyt! Ja mikä karjaisu! Se oli maailman kovin karjaisu!”

Terassilla me kehuimme toisiamme, kunnes jokainen oli tullut kehuksi useampaan kertaan.

Sanaa on kaikkein kaunein cheerleaderi, Pili on maailman paras puheenjohtaja, Halima on maailman paras kaveri, Zuberi on maailman ykkösrumpali ja Iso-Anni on saunailtojen papittarien ylivoimainen kuningatar, Asubuhi on maailman hyväntahtoisin mies ja Zuri hassuin apina. Itsestäni en sano mitään. Olen vain nöyrä noitatorin tytär.

Sinä yönä sattui kaikenlaista. Meillä oli hauskaa ja me ratkaisimme muutamia elämän salaisuuksia. Olen pahoillani, etten voi paljastaa enempää. Se mitä loppuyönä tapahtui, on salaisuus minun ja Jumapili Heittäjien välillä. Sitä ei voi ymmärtää kuin saunaillassa suomenkielellä.